

[Justitsministeren.]

ordne dette Spørgsmaal, kan det altsaa ordnes ogsaa gennem Særdomstole, uden at man af den Grund kommer i Uoverensstemmelse med Grundloven, vel at mærke hvis man i øvrigt indretter det saaledes, at de positive Bestemmelser i Grundlovens § 71 m. fl. ikke tilsidesættes eller krænkes.

Det ærede 9de Medlem for 6te Kreds sluttede saa med en interessant Udvikling om, hvorvidt man skal have den samme Tillid til Administrationen som til Domstolene, og sagde, at det kunde man ikke, idet Administrationen var partipolitisk. Efter min Mening er dette galt stillet op. Det ærede Medlem har Ret i, at man ikke kan se paa Administrationen paa samme Maade som Domstolene; Domstolene skal nemlig altid afgøre Enkelttilfælde, men Administrationen har ofte politiske Opgaver og har mange forskellige Problemer at tumle med ud over Afgørelsen af Enkelttilfælde. Altsaa, hvor en Minister handler som Repræsentant for et Parti eller som Politiker i det hele, kan man ikke forlange, at Befolkningen skal have samme Tillid til ham, som den har til Højesteret. Jeg mener ikke dermed, at den ikke kan have Tillid til, at han personlig handler retsindigt o. lign., men man kan ikke have samme Tillid til hans Afgørelse; fordi den har en helt anden Karakter end en Domstolsafgørelse. Derimod har jeg altid kæmpet for, at paa Omraader, hvor Lovgivningsmagten til Administrationen, til Ministeriet, har henlagt Afgørelsen af Retsspørgsmaal, som i øvrigt er henlagt til Domstolene, har vedkommende Minister, naar han skal afgøre en Sag mellem to Parter, at føle sig ikke som Partipolitiker, men som den, der paa Landets Vegne skal afgøre den paagældende Retstvist, og der maa han selvfølgelig handle ganske som han vilde handle som Dommer og trænge en hvilken som helst partipolitisk eller anden usaglig Indflydelse tilbage. Det er dette Omraade, jeg taler om, og paa dette Omraade synes jeg, at enhver Opposition begaar den Fejl, at den tror, en Minister handler partipolitisk. Hvis man har den Opfattelse, burde Lovgivningsmagten overhovedet aldrig henlægge den Art Afgørelser til en Minister. Naar den gør det, har Ministeren i et demokratisk Samfund Krav paa, at man har saa megen Respekt for hinandens Opfattelse, at man gaar ud fra, at den, der har det øverste Ansvar, handler under samme personlige Følelse af Ansvar og med samme Følelse af Uafhængighed til alle Sider som den, der optræder som Dommer.

Rytter: Jeg er ganske enig med den højtærede Justitsminister i, at hvis det kun drejede sig om Genoptagelsessager, skulde det ikke være nødvendigt at sende Domstole ud, saa kunde det gøres ved Kære; de rejssende Domstole er altsaa kun nødvendige, naar Parter skal afhøres, men er det ikke i Bagatelsager. Det glæder mig, at Ministeren er inde paa den Betragtning, for saa kan vi nok tale os til Rette.

Jeg er ikke enig med den ærede Ordfører for det konservative Parti, naar han siger, at vi ikke kan nævne Navne her i Tinget, hvis vedkommende ikke er til Stede. Det kan selvfølgelig ikke gælde, naar vedkommende har udtalt sig skriftligt; saa maa vi dog have Lov til at nævne hans Navn. Jeg har i Dag tilladt mig at citere to Udtalelser af Folketingsmænd ved at henvise til vedkommende Pagina i Tidenden, hvor de har udtalt sig. Skulde jeg ikke have Lov til det, fordi de ikke er til Stede her i Tinget? Selvfølgelig maa jeg have Lov til det. Derimod var Forholdet et andet i det Tilfælde vedrørende Dommerforeningens Formand, som jeg omtalte; idet der da ikke forelaa noget skriftligt, men kun en mundtlig Udtalelse.

Jeg sagde ikke et Ord om, at Ministeren var vred over det, Højesteretspræsidenten har udtalt i „Sagførerbladet“. Jeg sagde, at Ministeren var fornærmet over, at det samme Synspunkt, Præsidenten her gjorde gældende, anlagde han ikke ogsaa over for Dommerne. Det var mit Standpunkt, og jeg har yderligere henvist til, at det følger af Grundlovens § 71.

Maa jeg i denne Forbindelse takke det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) for de uforbeholdne Udtalelser, han fremsatte. Han forstærkede Grundlovens § 71 paa samme Maade som jeg og med en for en Lægmand usædvanlig fornuftig Argumentation — jeg bruger dette Udtryk, fordi den højtærede Minister, naar han er i særlig godt Humør, plejer at benytte det Udtryk: Jeg Lægmand, Justitsministeren —, nemlig den Argumentation, at det selvfølgelig maa være Landets almindelige Domstole, som skal afgøre Spørgsmaalet. Det er jeg enig i. Endvidere er jeg enig med det ærede Medlem i, at selvfølgelig kan man ikke have samme Tillid til Administrationen som til Domstolene, ikke fordi jeg ikke anerkender de paagældendes Dygtighed — de staar muligvis over Gennemsnittet af Dommerne —, men fordi de Regler, der gælder for Domstolene, nu engang ikke gælder for Administrationen, Regler, der foreskriver, at Sagen